

“El comerç clandestí d’òrgans és la pota més perversa de l’assassinat”

Jordi de Manuel (Barcelona, 1962) publica a Edicions 62 la novel·la *La mort del corredor de fons*. La narració forma part del cicle protagonitzat per l’inspector Marc Sergiot, que ja compta amb sis obres més.

—**La novel·la està ambientada a Catalunya i parla del comerç clandestí d’òrgans, i de criminals que poden matar persones per obtenir-los. Hi ha comerç clandestí d’òrgans, a casa nostra?**

—No puc pas dir que n’hi hagi. Sé que n’hi ha en altres llocs del món. Però m’ha interessat tractar-ho perquè a les grans potes que fan que les persones assassinin les altres, com la cobdícia, la luxúria o l’enveja, em semblava que faltava la pota més perversa, que et matin i que a sobre trafiquin amb trossos del teu cos. Però la història és versemblant.

—**I vés a saber si podrà escaure’s qualsevol dia.**

—Oh, i tant! Els fets poden superar la ficció. La literatura és la biografia del món, del que ha passat, del que passa i del que pot passar. La frase és suada però és així: la realitat supera la ficció.

—**El destí, el futur final, del lladre dels repartidors de pizzes perseguit per una màfia internacional del crim organitzat i que aconsegueix sortir-se’n, no se sap quin serà.**

—Sí, queda obert. Ho deixo a la imaginació del lector. Leo Reyes és un supervivent nat. És un jan que se n’ha anat sortint al llarg de totes les persecucions i per tant vull deixar deliberadament obert el que pot arribar a passar-li. Sí que queda clar que és una persona que té un futur bastant fosc.

—**Hi ha una crítica a la manca de coordinació entre els mossos d’esquadra i la policia estatal o només la constateu?**

—Hi ha una crítica. A més, el meu inspector, Marc Sergiot, que és policia nacional, està ressentit, com ja es veu en novel·les anteriors, perquè li han tret les competències d’homicidis i com que tota la meva novel·lística gira al voltant d’aquest personatge, això queda clar. Clar, la policia nacional feia molts anys que s’ocupava d’homicidis. Ara, ignoro quin és el grau de coordinació que hi ha entre els dos estaments.

—**Les escenes d’acció, de persecució, sovintegen. Són molt trepidants, cinematogràfiques, mentre que l’acció policial és**

Jordi de Manuel publica la novel·la *La mort del corredor de fons*, a Edicions 62.

més reposada. Els criminals van a un ritme i la policia a un altre que, per contrast, sembla encara més lent.

—Teniu raó. De les meves novel·les aquesta és la que té un ritme més trepidant. I alhora hi ha una segona capa d’escriptura, més reflexiva, que és la que m’interessa més com a escriptor. Per exemple quan es dona el gruix de vida a cadascun dels personatges, amb la intenció de justificar per què són com són. O bé, la relació d’amistat tàcita que hi ha entre els dos policies nacionals.

—**Descriu tan bé el marc urbà de les persecucions que el deueu conèixer molt.**

—Sí. Per a mi un dels personatges de la novel·la és la ciutat de Barcelona, la ciutat que estimo i on visc. I sí, tots els escenaris els conec bé.

—**Per sort, el vostre lladregot perseguit pels criminals pensa, si més no, en principi, que podrà amagar-se dins de la ciutat.**

—Sí.

—**No és un lladre rematat, només roba repartidors de pizzes i per viure el dia a dia.**

—És un petit delinqüent que intenta sobreviure i que té la mala sort que en comptes de robar una pizza i un grapat d’euros, un dia es troba amb una caps de pizzes que no conté una pizza.

—**Reflecteix un tipus d’individu, jove i marginal, que només pensa en el dia a dia, i que, per tant, no s’ha preocupat per la seva formació.**

—És molt real, sí, molt representatiu. Hi ha molts petits delinqüents que sobreviuen dia a dia amb aquest tipus de delictes. L’altre dilema moral que poso damunt la taula és l’arribada d’una persona indefensa que ve del Tercer Món, un marroquí, el corredor de fons del títol, al qual se li pot fer absolutament de tot amb total impunitat.

—**El vostre policia i tots els altres tenen un paper secundari, al costat de la víctima, el lladregot i la banda de criminals.**

—El meu policia no és mai el centre de la trama, sinó un personatge que apareix lentament i agafa força a mesura que la novel·la avança.

Lluís Bonada